

Datatilsynets saksnr.:
24/05201

Vår dato:
23.03.2026

Deres dato:

Unntatt offentlighet

Vår referanse:
26/2352

Deres referanse:

Offl. § 13, jf. popplyl. § 24 (1) og fvl. § 13

Vedtak i sak PVN-2026-2352: Klage på Datatilsynets pålegg om redegjørelse

Saken gjelder klage fra X AS (heretter X) på Datatilsynets krav om redegjørelse 15. januar 2026.

1. Sakens bakgrunn

A kontaktet Datatilsynet 16. desember 2024 og opplyste at hans e-postkasse hos tidligere arbeidsgiver ikke var slettet til tross for endt arbeidsforhold. Han hadde siste arbeidsdag 31. juli 2024.

Med hjemmel i personopplysningsloven § 23 og personvernforordningen artikkel 58 nr. 1 påla Datatilsynet 19. mars 2025 X å redegjøre for flere forhold knyttet til arbeidsgivers innsyn og avslutning av As e-postkasse.

X redegjorde for saken i brev til Datatilsynet 31. mars 2025. X opplyste at A ble sykemeldt 12. juni 2024, og at han sa opp sin stilling med virkning 10. juli 2024. Under sykefraværet aktiverte ikke A fraværsassistenten på sin e-postkasse i selskapet. På grunn av mistanke om at bedriftsrelaterte henvendelser ville ligge ubesvart, fant selskapet det nødvendig å gjennomgå As innkomne e-poster. E-postsystemet ble levert av Y.

Den 25. juni 2024 ble A informert om at avdelingslederen hadde fått innsyn i hans e-postkasse. X opplyste at innsynet begrenset seg til kundekorrespondanse i perioden fra A ble sykemeldt til fraværsassistenten ble aktivert. X opplyste avslutningsvis at selskapet 5. juli 2024 kontaktet Y med beskjed om å sperre e-postkassen til A med virkning fra 10. juli 2024.

A innga 6. mai 2025 merknader til Xs redegjørelse.

På bakgrunn av at A og X hadde gitt motstridende opplysninger på enkelte punkter, så Datatilsynet behov for å innhente ytterligere informasjon fra X for å kunne ta stilling til saken. Datatilsynet sendte derfor et nytt pålegg om redegjørelse 15. januar 2026. Fristen for tilbakemelding ble satt til 5. februar 2026. Det nye pålegget inneholdt flere spørsmål, blant annet knyttet til hendelsesforløpet, den tekniske gjennomføringen av innsynet og hvilke tiltak som ble iverksatt før innsynet. Datatilsynet opplyste samtidig om klageadgang, jf. forvaltningsloven § 14.

I brev 15. januar 2026 til Datatilsynet klaget X på det nye pålegget.

Datatilsynet behandlet klagen og opprettholdt pålegget om redegjørelse. Klagen ble oversendt til nemnda ved brev 16. februar 2026. Datatilsynet ba om en hurtig behandling i nemnda ettersom klagen knytter seg til tilsynets undersøkelser i en pågående sak.

X fikk i brev fra nemnda 19. februar 2026 anledning til å komme med kommentarer i saken. X har ikke gitt ytterligere kommentarer.

Saken ble behandlet i nemndas møte 23. mars 2026. Personvernemnda hadde følgende sammensetning: Marius Stub (leder), Ruth Louise Osborg (nestleder), Morten Goodwin, Malin Tønseth, Malgorzata Agnieszka Cyndecka, Heri Ramampiaro og Bjørn Aslak Juliussen. Fra nemndas sekretariat var fagdirektør Anette Klem Funderud og førstekonsulent Soz Abdul-Rahman også til stede.

2. X' anførsler i korte trekk

X gjør i hovedsak gjeldende at saken allerede er tilstrekkelig opplyst, og at det ikke er grunn til å kreve ytterligere opplysninger. Pålegget er videre uforholdsmessig sett i lys av sakens karakter og den lange tiden som har gått siden forrige redegjørelse. Y er ikke lenger dataleverandør, og den tidligere avdelingssjefen har sluttet i stillingen. Det er for øvrig tale om et enkeltstående innsyn i e-postkasse uten vesentlige konsekvenser for A. Dette setter rammer for hvilke byrder som kan veltes over på selskapet.

Forvaltningen skal for øvrig behandle saker «uten ugrunnet opphold» etter forvaltningsloven § 11 a første ledd. Saksbehandlingstiden har nå vært så lang at den utgjør en saksbehandlingsfeil.

3. Personvernemndas vurdering

3.1 Innledning

Sakens hovedspørsmål er om Datatilsynet kan pålegge X å redegjøre for hvordan selskapet behandler personopplysninger ved innsyn i ansattes e-postkasse, jf. personopplysningsloven § 23 og personvernforordningen artikkel 58 nr. 1 bokstav a.

3.2 Rettslige utgangspunkter

Forvaltningsloven § 14 gir rett til å klage på pålegg om å gi opplysninger. Bestemmelsen lyder slik:

«§ 14. (saksforberedelse og klage ved pålegg om å gi opplysninger).

Blir noen pålagt å gi opplysninger, skal heimelen for pålegget angis. Vedkommende har rett til å klage over pålegget dersom han mener at han ikke har plikt eller lovlig adgang til å gi opplysningene. Han skal gjøres oppmerksom på klageadgangen i forbindelse med pålegget. Klage, som kan være muntlig, må framsettes straks når den pålegget angår er til stede, og ellers innen 3 dager. Dersom vedkommende forvaltningsorgan finner det påtrengende nødvendig for å gjennomføre sine oppgaver etter loven, kan det kreve at opplysningene blir gitt før klagesaken er avgjort. For øvrig gjelder bestemmelsene i kapittel VI tilsvarende så langt de passer.»

Det følger av bestemmelsen at den som pålegges å gi opplysninger til forvaltningen, kan klage over pålegget dersom de mener ikke å ha plikt eller lovlig adgang til å gi opplysningene. Alternativet «ikke har plikt» dekker de tilfeller hvor det anføres at pålegget er ugyldig som følge av manglende nødvendig lovhjemmel, eller som følge av andre materielle, personelle eller prosessuelle feil. Alternativet «ikke har [...] lovlig adgang» dekker de tilfeller hvor de opplysninger pålegget gjelder, er undergitt lovbestemt taushetsplikt. Bestemmelsen gir ikke rett til å klage over andre forhold. Dersom pålegget er gyldig, gir bestemmelsen ikke rett til å klage over hensiktsmessigheten av pålegget. Klageretten er dermed mer begrenset enn den alminnelige klageretten etter forvaltningsloven § 28. Nemnda har likevel adgang til å overprøve Datatilsynets skjønnsutøvelse. Dette følger av henvisningen til forvaltningsloven kapittel VI.

Nemnda bemerker for ordens skyld at et pålegg om å gi opplysninger under behandlingen av en sak, som hovedregel ikke vil være enkeltvedtak etter forvaltningsloven § 2, jf. Rt-2011-1433 avsnitt 42 og Stub, *Tilsynsforvaltningens kontrollvirksomhet*, Universitetsforlaget, 2011 s. 336–357. Pålegget kan derfor ikke påklages etter forvaltningsloven § 28.

Det er på det rene at Datatilsynet i utgangspunktet har rettslig adgang til å gi pålegg om fremleggelse av informasjon. Datatilsynets undersøkelsesmyndighet følger av personopplysningsloven § 23 første ledd og forordningen artikkel 58 nr. 1. Artikkel 58 nr. 1 bokstav a lyder slik:

«Artikkel 58. Myndighet

1. Hver tilsynsmyndighet skal ha følgende undersøkelsesmyndighet

- a. pålegge den behandlingsansvarlige og databehandleren og, dersom det er relevant, disses representant, å framlegge all informasjon den trenger for å kunne utføre sine oppgaver.»

Bestemmelsen gir hjemmel til å innhente opplysninger fra behandlingsansvarlige og databehandlere når dette er nødvendig for å utføre tilsynsoppgavene som følger av forordningen og den nasjonale gjennomføringsloven. Det er overlatt til Datatilsynets skjønn å avgjøre hvilke opplysninger organet «trenger for å kunne utføre sine oppgaver», innenfor de rammer forordningen og EØS-retten for øvrig trekker opp, jf. Skullerud mfl. *Personvernforordningen (GDPR): Kommentartutgave*, artikkel 58, Juridika, à jour 06. april 2025:

«Det må være opp til Datatilsynet å vurdere hvilke opplysninger som er nødvendige for at de skal kunne utføre sine oppgaver. Pålegg om tilgang til opplysninger kan, i samsvar med forvaltningsloven § 14, eventuelt påklages til klageorganet dersom den pålegget retter seg mot, er uenig i at han har plikt til å gi opplysningene. I slike tilfeller er det forvaltningslovens saksbehandlingsregler som gjelder. [...]»

Bestemmelsen må ses i sammenheng med den generelle samarbeidsplikten etter artikkel 31, hvor det fremgår at behandlingsansvarlige og databehandlere skal samarbeide med tilsynsmyndigheten når den utøver sine oppgaver.

Pålegget i denne saken er gitt i en sak om arbeidsgivers innsyn i en arbeidstakers e-postkasse. Arbeidsgivers adgang til innsyn i ansattes e-postkasser er regulert i forskrift 2. juli 2018 nr. 1108 om arbeidsgivers innsyn i e-postkasse og annet elektronisk materiale (e-postforskriften), som er gitt med hjemmel i arbeidsmiljøloven § 9-5. Det er ikke tvilsomt at personopplysningsloven § 20 også gjelder ved tilsyn med overholdelsen av nasjonale regler om behandling av personopplysninger. Dette følger av § 20 tredje ledd, som lyder slik:

«Datatilsynets myndighet etter personvernforordningen artikkel 58 gjelder tilsvarende for tilsyn med overholdelsen av

- a. bestemmelser i loven her og i forskrifter gitt med hjemmel i loven her,
- b. bestemmelser om behandling av personopplysninger i andre lover og forskrifter, så langt behandlingen faller innenfor lovens og personvernforordningens virkeområde etter § 2.»

Det samme fremgår av forarbeidene til personopplysningsloven, jf. Prop. 56 LS (2017–2018) punkt 26.5, s. 158.

3.3 Den konkrete vurderingen

I denne saken har As henvendelse til Datatilsynet ledet til at det er åpnet sak etter forordningen artikkel 57 nr. 1 bokstav f, som pålegger tilsynet å undersøke klagens gjenstand i den grad det er hensiktsmessig, og til å treffe egnede tiltak dersom undersøkelsen gir grunnlag for det, jf. PVN-2024-31.

Det er på det rene at partene har gitt motstridende opplysninger. Datatilsynet har derfor sett det som nødvendig å innhente ytterligere opplysninger i saken. Nemnda finner det klart at det pålegget som er gitt, i utgangspunktet ligger innenfor rammen av forordningen artikkel 58 nr. 1 bokstav a.

X har gjort gjeldende at pålegget ikke er nødvendig, og det dessuten er uforholdsmessig tyngende å etterkomme det. Nemnda er ikke enig i det.

Det hører som nevnt under Datatilsynets skjønn å avgjøre hvilke opplysninger organet trenger for å utføre sine oppgaver, innenfor de rammer forordningen og EØS-retten for øvrig trekker opp. Nemnda er enig med Datatilsynet i at de motstridende opplysningene som er gitt i denne saken, gir grunn til å innhente mer informasjon, jf. forvaltningsloven § 17 første ledd.

Når det gjelder anførselen om at pålegget er uforholdsmessig tyngende, bemerker nemnda at det ikke gjelder noen generell forholdsmessighetsbegrensning i norsk forvaltningsrett, jf. Rt-2008-560 avsnitt 48 og Rt-2011-304 avsnitt 56. Nemnda kan heller ikke se at pålegget er så byrdefullt at det kommer i strid med noen EØS-rettslige regler. Dette er heller ikke anført.

Nemnda har vurdert om det likevel er grunn til å begrense rekkevidden av pålegget, men har kommet til at det ikke er tilstrekkelig grunn til å gjøre det i denne saken. At leverandørbyttet og organisatoriske endringer gjør det mer byrdefullt enn ellers å etterkomme pålegget, er ikke avgjørende. X må uansett kunne dokumentere at behandlingen av personopplysninger er i samsvar med prinsippene i artikkel 5 nr. 1, jf. artikkel 5 nr. 2. I tilfeller der behandlingen av personopplysninger gjennomføres av databehandlere, herunder en eksternt leverandør, er det fortsatt den behandlingsansvarlige som har hovedansvaret for behandlingen av personopplysningene. Denne forståelsen er også lagt til grunn i EU-domstolens dom 5. desember 2023 i sak C-683/21 NVSC avsnitt 36. En konsekvens av dette er at X må innrette seg slik at selskapet praktisk sett er i stand til å etterkomme et pålegg om å gi opplysninger som slike forhold. Anførselen om praktiske hindringer kan etter dette ikke føre frem.

Nemnda bemerker avslutningsvis at forvaltningsloven § 11 a første ledd retter seg mot forvaltningens plikt til å behandle saker uten ugrunnet opphold. Et eventuelt brudd på denne plikten gir ikke X rett til å nekte å etterkomme et pålegg om redegjørelse.

Klagen tas ikke til følge.

Vedtaket er enstemmig.

4. Konklusjon

Datatilsynets pålegg 15. januar 2026 stadfestes.

Marius Stub
leder

Dette brevet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevet underskrift.

